

kutyme, at „brugte biler sælges med forfalden vægtafgift betalt“. Denne kutyme er bedst i overensstemmelse med lovens regel om, at det er den på afgiftens forfaldstid indregistrerede ejer, der hæfter for afgiften. Kutymen — hvor naturlig den end måtte være i forhold til lovens regel — er imidlertid årsag til utallige uoverensstemmelser mellem forbrugere og automobilforhandlere.

I det typiske tilfælde, hvor en ny bil erhverves mod, at en brugt bil gives i bytte, må forbrugeren straks påbegynde betaling af vægtafgiften for det nye køretøjs vedkommende uden at få refusion for den resterende afgiftsperiode, for så vidt angår byttebilen, der afleveres. I de tilfælde, hvor ibyttegivingen af en brugt bil finder sted i tiden lige efter en forfaldsdag, men før opkrævning er udsendt, må forbrugeren med andre ord endog affinde sig med at modtage opkrævning på og betale vægtafgift for to biler, selv om han reelt ikke på noget tidspunkt ejer mere end én bil. Dette system opfattes hyppigt af forbrugerne som et snedigt trick fra forhandlernes side, uanset at resultatet ville være det samme, hvis den brugte bil ikke var givet i bytte, men f. eks. afmeldt eller solgt til anden side.

Set med automobilforhandlerens øjne skaber systemet et problem af en anden art: I tider med forsinkede leveringer fra automobilfabrikkerne, som man i udstrakt grad oplevede det i 1973, kan der ofte hengå en lang periode fra kundens underskrift af slutseddelen, til den nye bil afleveres. Den brugte bil, som skal indbyttes, benyttes normalt i denne periode af kunden. Når afleveringstidspunktet oprinder, er en ny vægtafgift på byttevognen måske forfalden. Kunden fastholder, at han vel ved slutsedlens oprettelse har forpligtet sig til at betale forfalden vægtafgift, men naturligvis kun den vægtafgift, der var forfalden i salgsøjeblikket (slutsdeldtidspunktet). Forhandleren mener omvendt, at kunden yderligere må betale for den efter handelstidspunktet forfaldne afgift, jfr. lovens bestemmelse om, at vægtafgiften påhviler den, i hvis navn køretøjet på forfaldstidspunktet var indregistreret. Den sidst beskrevne situation er vel knap så alvorlig som den første, idet parterne har mulighed for at afgøre spørgsmålet på forhånd ved særaftale i slutsedlen.

Vort nye forslag til en nyordning, som vil kunne fjerne alle disse og andre urimeligheder, går i sit grundprincip ud på det samme som det i 1972 fremsatte forslag, nemlig at alle biler, *ikke alene de nye, men også de brugte, påbegynder en ny vægtafgiftsperiode, når de registreres, dvs. for brugte bilers vedkommende genindregistreres efter afmelding*. Køberen af den brugte bil vil således komme til at betale afgift fra og med den dag, da han får rådighed over bilen, og det vil enhver, og også han, finde ganske naturligt.

I tilslutning hertil går forslaget videre ud på, at *wægtafgiftspligten for den tidligere ejer bortfalder fra og med det øjeblik, hvor det brugte køretøj afmeldes* (sådan afmelding finder i reglen sted, når et brugt automobil leveres til forhandleren). Der skal altså finde en refusion sted til den tidligere registrerede ejer af „ikke udnyttet vægtafgift“. Ved hjælp af vægtafgiftskvitteringen sammenholdt med afmeldingskvitteringen vil det være let at dokumentere, hvor stor en del af vægtafgiftsperioden der er „udnyttet“.

Det var omkostningerne i forbindelse med administrationen af denne tilbagebetaling, der for den tidligere finansminister stillede sig hindrende i vejen for den ønskede rationalisering.

Såfremt ministeren måtte have betænkeligheder af samme art som den tidligere minister, kan vi — og det er det nye — foreslå en ordning, hvorefter de hos toldvæsenet registrerede automobilforhandlere mod et mindre gebyr, der kan udredes af refusionsbeløbene, og således ikke belaste statskassen, påtager sig at udbetale (udlægge) den „ikke udnyttede vægtafgift“ til forbrugerne (tidligere ejere af køretøjerne) for derefter periodevis at indsende samlede opgørelser til statskassen, hvis administration vil indskrænke sig til samlede udbetalinger på bestemte, forudfastsatte tidspunkter. Denne tilbagebetaling fra statskassens side vil endda kunne yderligere forenkles, hvis den sammenkøbles med de afregninger, de registrerede forhandlere alligevel hver måned skal foretage over for toldvæsenet til berigtigelse af registreringsafgift.

Gennemførelse af en ordning som den skitserede, hvorefter samtlige landets bilere — såvel købere af nye biler som købere